

שלוש-ארבע מכונות לעיבוד מתכות אומנם ניצבות בה, אבל הן שימשו עד כה רק לייצור קונסטרוקציות מתכת למיבני-קבע אחרים ההולכים ומוקמים בקדום.

המיבנה הגדול ביותר הולך ומוקם בקדום הוא חדרי-האוכל הענק, בהשקעה של חצי מיליון ל"י, שימש גם לבית-כנסת ולמיטבה, במקום סכנת חדרי-האוכל בה סועדים המתנחלים עתה. אבל זה אינו המיבנה היחיד. מיתקן אסבסט אחר מיועד להקמת מיקווה. בית-הספר המקומי והישיבה הקטנה שוכנים אומנם במיבנים צרים, אבל יציבים.

הטענה כאילו מתגוררים מתנחלי קדום בקארוואנים, היא מטעה מיסודה. שכן השם קארוואן יוצר אסוציאציה של מיבנה-ניגודי ממקומו. הקארוואנים שקיבלו מתנחלי קדום מהממשלה מכונים אומנם כך, אבל הם מיבנים שונים, כבדים ומסורבלים. כאשר הם מחוברים לרשת-החשמל ולצנרת נורות הביוב, כשרכלי עפר סלולות מקשרות ביניהם. כאשר מסביבם פורחות גינות נוי ונשתלים עצים, הם חדלים להיות משהו זמני.

כיום חיים בקדום 170 מתנחלים, מהם 70 ילדים. אולם המצבה כוללת גם מתנחלי בים, הזורמים למקום ללא הרף, מסייעים למתנחלים בהרחבת הישוב ובביטוסו. ברצף ימים אלה הולכת ומוקמת בקדום

וקדום מתקדמת!

למצב שבו תקבל החלטה לפנות את קדום, עיניו. „אני לא מאמין שאי-פעם תתקבל החלטה כזאת.“ הוא אומר, „ואם היא תתקבל — פשוט לא נקבל אותה. אין לה תוקף מוסרי. בדיוק כמו שהממשלה היתה מחליטה היום על הפסקת-העליה למדינה. זה לא תופס. נועיק את כל מי שצריך להזעיק והממשלה תבין מהר מאוד שהיא לא יכולה לעשות את זה.“

או מה כל הוויכוחים האלה בממשלה סביב קדום? „הם פשוט לא יודעים מה הם מדברים!“ קובע קצובר בכיטחון. במקרה זה הצדק הוא איתו. האיוולת הגדולה היתה טמונה בכניעת הממשלה למתנחלים בשעתו, כאשר איפשרה להם להתיישב „זמנית“ בקדום. עכשיו, עם כל יום נוסף, מתבססים המתנחלים יותר, והיה קשה יותר להזיזם. הברירה העומדת בפני הממשלה עכשיו היא: להסתכן במיבצע רבתי של הווה, שיגרור למשבר פוליטי גדול, או להשלים עם היישוב שיגרור בכייה לדורות והמהווה מצבה חיה לאי-פוטנציה של הממשלה.

בילדותי בפתח-תיקווה, הייתי נוסע לביתי בקו 80 של דן. עכשיו אני נוסע לקדום בקו 81.“

קצובר, 30, נשוי ואב לשלושה, היה מראשי גושי-אמונים ומהמתנחלים הראשון נים בקריית-ארבע. הוא אינו מעלה כלל בדעתו אפשרות שהממשלה תקבל החלטה לסלק את התנחלות קדום: „אנחנו חיים עכשיו בקדום במיטגרת שיתופית. אבל זה בניגול התנאים הנוכחיים. אנחנו לא מתכוונים להקים כאן עוד קיבוץ. מה שהולך להיות כאן זאת התישבות עירונית. אני יודע שזה נשמע כמו חזון לאחרי-הים“, אומר בני קצובר, „אבל סיבוב אחד של חזון כזה כבר עברתי בחיי. זה גם מה שאמרו עלינו כשבאנו להתנחל בקריית-ארבע. עכשיו יש שם עיר. חזון אחד כזה כבר התממש בחיי. עכשיו מתממש השני. שלוש שנים היינו בגרעין שהיה מנסה להתנחל שוב ושוב, וכולם היו אומרים לנו: זה לא יצליח. הפעם זה לא יעבוד. והנה, זה כן הצליח.“

כאשר שואלים את קצובר מה יקרה אם לבסוף אומנם תאוור הממשלה אומץ ותגיע

מראה מתוך הקארוואן
 בני קצובר (במרכז), מזכיר הפנים של התנחלות אלון-מורה, מתארח בקארוואן של מישפחת זימן. שהפכה שטח מגורים של 24 מ"ר למישכן-קבע מסודר, הושפע הרגשתי. שושנה ואפרים זימן מגבעתיים, היא מרצה והוא מהנדס וקצין-קבע לשעבר, הצטרפו להתנחלות לפני ארבעה חודשים. בתמונה למעלה: כמה מילדי קדום.

שכונת צריפים חדשה, המיועדת למיבני ציבור ובתוכה חנות-מכולת שתאפשר למתנחלים לרכוש מיצרנים במקום. קבלן-חשמל פרטי עוסק עתה, מטעם משרד-הביטחון, בהקמת תאורת-גדר משוכללת מסביב לישוב ובהחלפת כל רשת ההשמל הארעית, שהותקנה תחילה לקארוואנים, ברשת קבע יקרה.

הניסיונות להציג את המתנחלים של גרעין אלון-מורה כמפגניים פוליטיים, שר עלו למקום רק כדי לנגח את הממשלה, כשבעצם הם שומרים עדיין על דירותיהם העירוניות ועל מקומות-התעסקה העירוניים שלהם כבסיס העורפי אליו הם מתכוונים לחזור, גם הם אינם תואמים את המציאות. עד כה, למרות תנאי המחיה הקשים במקום, לא עזב אפילו מתנחל אחד את קדום, להוציא תמהוני אחד, ידידו של אלי אביב, שניסה להצטרף לישוב, לעומת זאת זורמים לקדום מת-יישבים חדשים בקצב של ארבע מישפחות אחדות.

אלי אינם הרפתקנים וגם לא הצעקנים המתבלטים בהפגנות גוש אמונים. מדובר במישפחות מבוססות של אנשים רציניים בשנות השלושים במוצאם לחייהם, בעלי

רשת של ביוב
 התשתית שהקים משרד-הביטחון עבור מתנחלי אלון-מורה בקדום, כללה גם רשת-ביוב שאליה מחוברים כל הקארוואנים. עתה מרחיבים את רשת הביוב גם לעבר המיבנים החדשים המוקמים והולכים במקום, כשכל הסימנים מעידים על כך שקדום עומדת להפוך תחישבות-קבע.